

Република Србија
Врховни касациони суд
Кзз 1099/2015
22.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног З.С., због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног З.С., адвоката Т.К. из Н., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Лесковцу К.бр.39/14 од 12.03.2015. године и Апелационог суда у Нишу 6Кж1 бр. 440/15 од 10.09.2015. године, у седници већа одржаној дана 22.12.2015. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног З.С., адвоката Т.К., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Лесковцу К.бр.39/14 од 12.03.2015. године и Апелационог суда у Нишу 6Кж1 бр. 440/15 од 10.09.2015. године, као неоснован у односу на повреде кривичног закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Лесковцу К.бр.39/14 од 12.03.2015. године окривљени З.С. оглашен је кривим за кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика (КЗ) и осуђен на казну затвора у трајању од 4-четири године и 6-шест месеци у коју му се има урачунати време задржавања и време проведено у притвору почев од 20.04.2012. године до 17.05.2012. године. Окривљени је обавезан да плати суду на име трошкова кривичног поступка износ од 15.060,00 динара и на име паушала износ од 20.000,00 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Апелациони суд у Нишу, пресудом 6Кж1 бр. 440/15 од 10.09.2015. године, одбио је жалбе Вишег јавног тужиоца у Лесковцу и браниоца окривљеног З.С. као неосноване и потврдио пресуду Вишег суда у Лесковцу К.бр.39/14 од 12.03.2015. године.

Бранилац окр. З.С., адв. Т.К., поднео је захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда, због повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости, укине првостепену и другостепену пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање, или само другостепену пресуду и предмет врати другостепеном суду на поновно одлучивање по жалби браниоца окривљеног, као и да се на седницу већа Врховног касационог суда позову окривљени и његов бранилац.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП) и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окр. З.С., адв. Т.К., неоснован је у делу који се односи на повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 1) односно тачка 2) ЗКП, док је захтев у осталом делу недозвољен.

Бранилац окр. З.С. у захтеву за заштиту законитости истиче да је првостепена пресуда донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП јер се заснива на доказу на коме се по одредбама ЗКП не може заснивати и с тим у вези наводи да је догађај који је предмет расправљања проистекао из унапред припремљене и руковођене (координиране) полицијске акције провоцирања извршења кривичног дела, те да су полицијски службеници ПС Лебане подстрекавали окривљеног на извршење кривичног дела, тако што су сведока С.Ј. довели у близину куће окривљеног, припремили га да од окривљеног затражи марихуану и након тога извршили увиђај и сачинили документацију (записник о увиђају, потврде о одузимању предмета, записник о претресању стана окривљеног и крим.техничку документацију), која се не може користити као доказ, јер није прибављена по одредбама ЗКП.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости, по оцени Врховног касационог суда, нису основани.

Оцењујући као неосноване, предњим наводима захтева истоветне, наводе жалбе браниоца окривљеног изјављене против првостепене пресуде, другостепени суд је у својој пресуди, на страни 3. став други закључно са страном 4. став други, изнео разлоге за ту оцену и за заузето становиште, којим прихвата као правилну оцену првостепеног суда, да активност полиције у конкретном случају (оперативне радње прикупљања сазнања посредством лица, овде сведока С.Ј. који је пристао да открије продавца опојне дроге и надзор уговорене продаје предметне опојне дроге), није била провокативне природе у циљу подстицања окривљеног да изврши кривично дело у питању, у смислу утицаја на стварање или конкретизовање одлуке о извршењу кривичног дела, с обзиром на већ постојећу одлуку и намеру окривљеног да сведоку С.Ј. продаје опојну дрогу марихуану на начин који су међусобно унапред договорили, па да се стога сви писани докази настали у вези са тим радњама полиције могу користити као доказ и да се на

истима може засновати судска одлука у овом поступку, а те разлоге другостепеног суда у свему као правилне прихвата Врховни касациони суд и на исте упућује, сходно одредби члана 491. став 2. ЗКП.

Иако бранилац окривљеног у уводу захтева за заштиту законитости као разлог подношења истог означава повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП (да је кривични закон повређен у питању да ли је дело за које се окривљени гони кривично дело), из навода у образложењу захтева, да у проведеном кривичном поступку није доказана радња продаје психоактивне супстанце од стране окривљеног, нити његова комуникација са сведоком С.Ј., већ да се евентуално радње које је окривљени предузео могу третирати као узгој конопље (сетва и нега биљке до њеног биолошког зрења и окончања вегетације) који није прешао у производњу (скидање листова и цветова и сушење ради уподобљавања за употребу), па да се окривљени једино може огласити кривим за кривично дело из става 2. члана 246. КЗ, произилази да бранилац окривљеног у суштини указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, по питању да ли је у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе примењен закон који се не може применити.

Предњи наводи захтева, по оцени Врховног касационог суда, нису основани. Према чињеничном опису дела у изреци првостепене пресуде, окр. З.С. стављено је на терет да је у означеном временском периоду, поред радње неовлашћеног узгоја укупно 798 стабљика биљке канабис-марихуане, држао ради продаје марихуану у количини од 402,48 грама и у два наврата продао сведоку С.Ј. марихуану у количини од 50 грама и 105,50 грама нето масе, супстанце састављене од осушених делова биљке канабис познате под називом марихуана, која садржи психоактивну компоненту ТХЦ (тетрахидроканабинол) у проценту већем од 0,3% и представља опојну дрогу. Како су радње продаје и држања ради продаје опојне дроге предвиђене, између осталих, као алтернативне радње извршења кривичног дела из члана 246. став 1. КЗ, то је окр. З.С., насупрот неоснованим наводима у захтеву за заштиту законитости, побијаним правноснажним пресудама правилно оглашен кривим за наведено кривично дело.

Као разлог подношења захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног истиче и одсуство разлога у побијаним пресудама о чињеницама које истовремено оспорава и сматра да нису доказане током поступка, а односе се на тежину одузетих стабљика биљке канабис и комуникацију између окривљеног и сведока С.Ј., као и одсуство разлога за одбијање доказних предлога одбране за допунско вештачење супстанце одузете од сведока С.Ј. и за поновно саслушање овог сведока, чиме указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање у побијаним правноснажним пресудама. Такође, бранилац указује на одсуство разлога у другостепеној пресуди за оцену жалбених навода, разлога и предлога, односно на повреду одредбе члана 460. ЗКП, а оспорава и правилност одлуке о изреченој мери безбедности одузимања марихуане у нето тежини од 400,9 грама и одлуке о одузимању имовинске користи од окривљеног (у износу од 10.000,00 динара) прибављене кривичним делом у питању, чиме указује на повреду закона из члана 441. став 2. ЗКП.

Међутим, одредбом члана 485. став 4. ЗКП, која прописује разлоге због којих окривљени, односно бранилац окривљеног у границама права која у поступку има окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП) могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреда закона из чл. 438. став 2. тачка 2), 441. став 2. и 460. ЗКП, као ни због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, због чега је захтев за заштиту законитости браниоца окр. З.С. у делу у којем је поднет из наведених разлога, оцењен као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП у односу на одбијајући део, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези са чланом 485. став 4. ЗКП, у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен.

Записничар
Наташа Бањац,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.